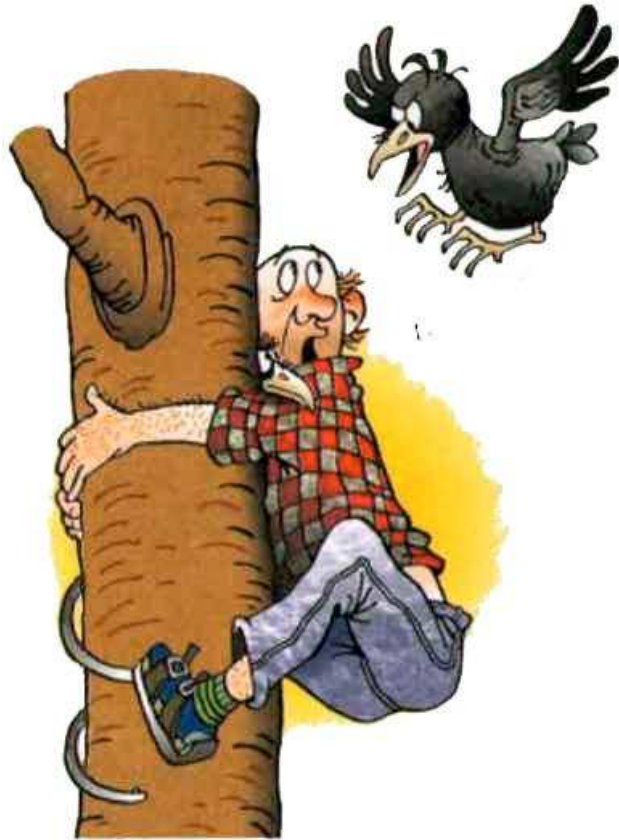

בסיליקוב והעורבים

א. אוספנסקי
צייר י. טר-ארקלחאן

כשלקח את הגוזל הראשון, העורב
בעלת-הבית ישבה בשקט. אולי לא
ידעה לספור או אולי לא דאגה
לצאצאים. אבל עכשיו התחילה לצעוק!
"גזלן! לוקח לי! ושם תחת החולצה!"
היא נתנה תנופה ונקרה לבסיליקוב
במקור עד שנשמע צלצול, כאילו ראשו

הפחח בסיליקוב מזמן כבר רצה בעורב
מדבר. הוא רק חכה שהם יבקעו.
ואומנם בראשית הקיץ בקעו גוזלי
העורבים והתחילו בקן בצעקות רמות.
אזי בסיליקוב לקח ווי טיפוס
מהחשמלאי וולודיה מטייב ועלה על
הצפצפה הגבוהה. ופווליק, הכלב שלו,
ישב למטה ושמר על המעיל המרופד.
בסיליקוב עלה עד הקן, בחר בגוזל
שצעק הכי חזק והתחיל לרדת. ואז גם
החשמלאי וולודיה מטייב נזכר. הוא
צעק:
"גם אני רוצה עורב! מגיע גם לי! קח
בשבילי!"
בסיליקוב לא רצה להתווכח ועלה חזרה
אל הקן.

עורב. ליתר דיוק מין בחור-עורב. יושב
ובמקור דופק בענף:
"חח-חח-חח!" עד שהעץ רועד.
העורבים האחרים הסתדרו בשורה.

ויש לציין שראשו
של בסיליקוב נוטה
לקרחת. מבריק
כמו ברכיים.

ואז העורב הראשון
עף מהעץ ונוקר
לבסיליקוב בראש.
לנקור אפשר בכל
מיני אופנים. וכאן
נקרו עד שיצא עשן כמו מקופסת
גפרורים.

ושוב נשמע "חח-חח-חח". העורב השני
ירד מהעץ והתנפל על פווליק. ונוקר לו
במקום שבו נגמר הזנב והרגליים עוד
לא התחילו. ושוב "חח-חח-חח".
בסיליקוב ופווליק לא חכו יותר ורצו
חזרה לפחחיה. שם ישבו אחרי הרשת

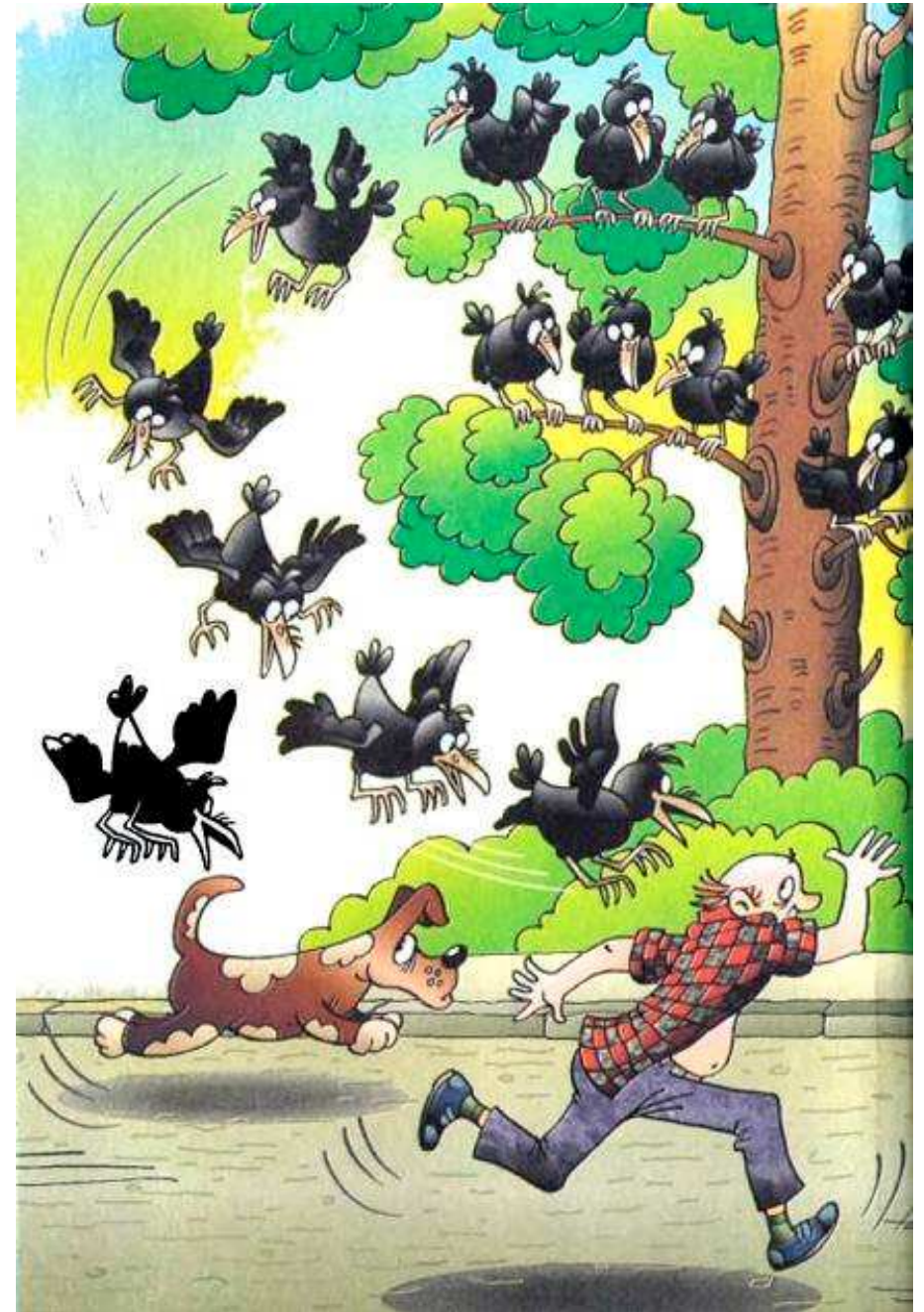
של בסיליקוב ריק בפנים. באו עורבים
אחרים והתחילו להרגיע אותה. למרות
שלהרגיע היה צריך את בסיליקוב.
בזמן שהעורבים התכנסו בסיליקוב ירד
כבר מהעץ, רץ לפחחיה ונסגר אחרי
רשת. פווליק הנאמן נשאר עדיין ליד
המעיל.

בפחחיה התחילו בסיליקוב וולודיה
מטייב ללמד את העורב:
"אמור 'קר', אמור 'קר'! אמור 'סידורב -
חמור'!"

הייתה להם עכשיו תעסוקה.
שלושה ימים ראשונים העורבים לא
הטרידו את בסיליקוב. אולי חשבו
שיתחשב, או אולי חכו לאיזה מפקד של
עורבים. אך אחר כך, כשרק בסיליקוב
הופיע בחצר התחילו להרעיש אימים.
אך לא הגיע עוד למעשה ידיים.
רק אחר כך זה התחיל.

בבוקר יוצא בסיליקוב לשפוך שבבים
מתכתיים מהפח. ולפניו על העץ ישב

כמו בגן חיות. רק הוציאו ראש ושוב
נשמע "חח-חח-חח!".
החשמלאי וולודיה מטייב הביא להם כל
היום אוכל, כמו לשבויים. אבל מעניין –
יעילות העבודה של בסיליקוב עלתה
פלאים. הוא הכין בפחחיה שני צינורות
מים, מהקומה הראשונה ועד שישית.
וכל הזמן דיבר אל הגוזל:
"אמור 'קר'! אמור 'קר'! אמור 'סודורוב
– חמור'!"
למחרת בסיליקוב חשב שהעורבים
שכחו אותו. הוא יצא בבוקר מפחחיה
אך אז מיד נשמע "חח-חח-חח!"
כנראה לא סתם הגיע הנה מפקד
העורבים. הוא היה קפדן גדול. כל
העורבים עזבו את העסקים שלהם
ובאו להתנפל על בסיליקוב. נוקרים בו
לא בצחוק.
כל החיות בחצר הרגישו בנעשה
והתחילו להביט על בסיליקוב כמו על
מופע בידור.

ואז בסיליקוב התחיל להתחפש. עטף את הפנים בצעיף ורץ אל המחסן. אך ההצגה של שחקן אחד נגמרה מהר מאוד. פווליק היה מאולף כך שלא עזב את בסיליקוב אפילו לרגע. ואת פווליק תחפש איך שלא תחפש הוא נשאר פווליק. רץ הפחח המחופש ואחריו רץ כלב לא מחופש. והעורבים מתנפלים. פעם באחד, פעם בשני – ו"ברך" בראש. ולפעמים כמו בכדורגל, אחד רק עובר מעליו והשני דופק, דווקא מהצד השני. "ברך!"

עד שהחשמלאי מטייב אמר
לבסיליקוב:

"או שתחזיר את הגוזל, או שתיסע לסיביר. שם זקוקים לאנשים נלהבים –
בונים קומוניזם. ויש גם מוצא שלישי –
שתה קצת חומר חיטוי לעץ. כזה על
בסיס כהל. תיעשה שחור לגמרי עד
שלא רק העורבים, אבל גם אמא לא

תכיר אותך. וברכבת תחתית ייפנו לך
מקום כמו לסטודנט מאפריקה.
בסיליקוב לא רצה לנסוע לסיביר ולא
להיות סטודנט זר. הוא לקח את הגוזל
המקולל שבגללו התבשלה כל הדייסה
הזו, והלך אתו, כמו עם דגל לבן,
למרכז החצר. אחריו, כמו קצין שלישי
הלך פווליק. העורבים השתתקו. בכל
החצר נשמע כאילו כל קול ניתק.
בסיליקוב שם את הגוזל על העץ וחזר

הביתה לשחק דומינו. אף אחד לא נקר
אותו. ומאז הכל השתתק.
ובחצר שלנו, בשעות בוקר, כאשר
העורבים מתחילים לקרקר, אחת מהן
מקרקרת אחרת, לא כמו כולן.
היא מדברת "קר! קר! קר! סידורב חמור!
קר! קר!"

